

Arrest

nr. 205 699 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 augustus 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als Unieburger. Daarbij werd aangekruist dat hij een verblijfskaart beoogt te verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 februari 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die op dezelfde datum aan verzoeker wordt betekend, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 22/08/2017 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene diende op 22/08/2017 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15/12/1980) in. Ter staving van zijn aanvraag legde betrokkene volgende documenten voor: een beroepsinlevingsovereenkomst bij Groep Intro VZW, enkele loonfiches en een ziekteverzekering.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15/12/1980) moet betrokkene aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten overeenkomstig art. 40, §4, tweede lid, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening worden gehouden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer gekeken wordt naar de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kunnen we stellen dat betrokkene tracht aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken aan de hand van een stage-overeenkomst. Hij legt een beroepsinlevingsovereenkomst met Groep Intro VZW en enkele loonfiches voor. De overeenkomst nam aanvang op 03/07/2017 en liep ten einde op 29/09/2017. Uit nazicht van de RSZ-databank d.d. 19/02/2018 (kopie toegevoegd aan dossier) blijkt dat deze overeenkomst nog eenmaal werd verlengd, nl. van 02/10/2017 tot 22/12/2017. Gezien de inkomsten voortvloeiend uit deze overeenkomst achterhaald zijn, zijn de inkomsten naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd om te kunnen stellen dat er bewezen is dat betrokkene kan voorkomen ten laste te zullen komen van het sociale bijstandstelsel (art. 40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15/12/1980). Nergens uit het dossier kan er eveneens afgeleid worden dat betrokkene heden kan beschikken over andere bestaansmiddelen om zo te voldoen aan de voorwaarden. Gewoonweg veronderstellen dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken, zonder over enig concreet bewijs te beschikken, is geen optie. Een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, 1° lid, 2° van de wet van 15/12/1980) kan derhalve niet worden erkend.

Als werknemer kan betrokkene het verblijfsrecht evenmin worden toegestaan (art. 50, §2, 1° van het KB van 08/10/1981).

Uit nazicht van de RSZ-databank d.d. 19/02/2018 (kopie toegevoegd aan dossier) blijkt dat betrokkene nog enkele dagen (11 dagen) tewerkstelling heeft kunnen bekomen na zijn stage. Deze tewerkstelling werd echter beëindigd op 02/02/2018. Deze tewerkstelling dient gezien de beperkte duur als marginaal beschouwd te worden. Gezien de tewerkstelling achterhaald is, kan het verblijfsrecht niet erkend worden op deze basis (art. 50, §2, 3° van het KB van 08/10/1981). Derhalve dient hij eerder als werkzoekende beschouwd te worden.

Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende. Overeenkomstig art. 50, §2, 3° van het KB van 08/10/1981, dient een werkzoekende ten eerste aan te tonen ingeschreven te zijn bij de VDAB of sollicitatiebrieven voor te leggen en ten tweede het bewijs te leveren een reële kans op tewerkstelling te maken. Betrokkene legt geen bewijzen als werkzoekende voor (art. 50, §2, 3° van het KB van 08/10/1981). Hij legt geen bewijs van inschrijving bij de VDAB voor, geen sollicitatiebrieven of andere bewijzen dat hij een inspanning levert om werk te zoeken en geen bewijs dat hij een reële kans op tewerkstelling maakt. Het is niet omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gehad om een beperkte periode te werken (via een uitzendbureau) dat deze mogelijkheid zich in de nabije toekomst zal herhalen. Achterhaalde tewerkstelling geeft immers geen enkele garantie op tewerkstelling in de toekomst. Bovendien bevat het dossier geen bewijsstukken betreffende diploma's, vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of enig ander bewijs dat betrokkene een reële kans maakt op het bekomen van tewerkstelling. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet aangetoond heeft te voldoen aan de voorwaarden onder art. 50, §2, 3° (KB 08/10/1981) waardoor het verblijf langer dan 3 maanden als burger van de EU niet erkend wordt.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van "artikel 40 par. 4 1° Vw in samenlezing met artikel 50 par. 2 1° en 3° Vb juncto artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 21 en 45 par. 1 en 2 van het verdrag van de werking van de Europese Unie".

Hij verschaft volgende toelichting bij het middel:

"Verzoeker heeft hierboven al aangegeven dat hij niet de intentie had om een aanvraag te doen op basis van beschikker van voldoende bestaansmiddelen conform artikel 40 par. 4 2° Vw maar wel op basis van werknemer op basis van artikel 40 par. 4 1° Vw.

Dit blijkt uit de stukken. Verzoeker had een arbeidsovereenkomst die aanvang nam op 3 juli 2017 dus al voor zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving.

Met deze arbeidsovereenkomst heeft hij zich gaan aanmelden op de gemeente doch daar heeft met het verkeerde vakje aangekruist.

Verzoeker zal echter aantonen dat hij wel verkeerde in de voorwaarden van artikel 40 par. 4 1° Vw.

Verzoeker verwijst naar de wettelijke bepalingen:

Artikel 40 par. 4 par. 1 stelt:

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid bedoelde voorwaarden vervult en hij: 1° Hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomst om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Verzoeker past deze regel toe op zijn situatie:

- Voorwaarden van artikel 41 : geen probleem
- Werken: Inderdaad verzoeker kon beroepsinlevingsovereenkomst voorleggen.
- Artikel 50 par. 2 1° Vb stelt:
1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling

Dus derhalve vormde het geen probleem om een verklaring van inschrijving te doen gezien verzoeker een arbeid verrichte via VZW GROEPINTRO.

Doch het is correct dat op heden deze tewerkstelling is afgelopen. Doch dit wil niet zeggen dat verzoeker niet verder in België kan blijven als werkzoekende.

Artikel 50 par. 2 3° Vb stelt:

3° werkzoekende :

- a) een inschrijving bij de VDAB of kopieën van sollicitatiebrieven
- b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en de duur van de werkloosheid

Verzoeker past dit eveneens toe op zijn situatie:

- a) Verzoeker heeft zich inderdaad nog niet ingeschreven bij de VDAB omdat zij tewerkstelling nog meer recentelijk werd beëindigd zijnde op 22 dec 2017. Maar verzoeker zoekt naarstig naar een nieuwe tewerkstelling.
- b) De tweede voorwaarde is dat verzoeker een bewijs voorlegt van een reële kans om aangesteld te worden. Welnu verzoeker heeft aangemeld bij het OCMW ZELZATE. Op grond van artikel 3 van de wet van 26 mei 2002 betreffende de maatschappelijk integratie dient verzoeker werkbereid te zijn. Zonder werkbereidheidsvoorwaarde zal verzoeker niet in aanmerking komen voor maatschappelijke integratie (stuk 3). Verzoeker begrijpt dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing maar zal hierna daar nog op terug komen (zie infra).

Verzoeker stelt aldus vast dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 50 par. 2 3° Vb in toepassing van artikel 40 par. 4 1° Vw (werkzoekende nu). En hij ten tijde van de aanvraag voldeed aan

de voorwaarde van artikel 50 par. 2 1° Vb in toepassing van artikel 40 par. 4 1° (werknemer bij aanvraag).

Het motief van de vererende partij : Betrokkene legt geen bewijzen als werkzoekende voor. Hij legt geen bewijs van inschrijving bij de VDAB voor, geen sollicitatiebrieven of andere bewijzen dat hij inspanning levert om werk te zoeken en geen bewijs dat hij een reële kans op tewerkstelling maakt is een blote bewering en steunt op niks.

Welnu gezien verzoeker maatschappelijk integratie ontvangt van het OCMW ZELZATE zal hij zijn werkbereidheid moeten aantonen. In plaats van werk te zoeken bij de VDAB, verzoekt verzoeker tewerkstelling in het kader van artikel 60 organieke OCMW-wet.

De hulp bij het OCMW is veel meer geschikt om een reële kans op werk te krijgen dan bij de VDAB. De hulp dit het OCMW zal verlenen is maatwerk. Verzoeker hoopt dan ook dat hij spoedig een aanbod krijgt om tewerkgesteld te worden in het kader van artikel 60.

Via zijn aanmelding bij het OCMW ZELZATE impliceert dat hij in de nabije toekomst werk zal hebben. Te toekenning van de maatschappelijk integratie staat garant op tewerkstelling in de toekomst.

De bestreden beslissing is aldus gefundeerd op een on deugdelijk motief.

Ook het motief dat verzoeker op heden nog geen nieuw werk zou hebben gevonden is immers niet deugdelijk. Verzoeker heeft een verklaring van inschrijving toen hij aan het werk was. Verzoeker heeft immers gewerkt tot eind 2017. Verzoeker stelt vast dat er nog geen 6 maanden voorbij zijn te rekenen vanaf zijn laatste tewerkstelling.

Deze termijn van 6 maanden is echter wel relevant.

Verzoeker verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie dd 26 februari 1991 The queen contre Immigration Appeal Tribunal ex parte Gustaff Desiderius Antonissen. Het beschikkend gedeelte van het arrest stelt: It is not contrary to the provisions of community law governing the free movement of workers for the legislation of a Member State to provide that a national of another member state who entered the first State in order to seek employment may be required to leave the territory of that State if he has not found employment there after six months, unless the person concerned provides evidence that he is continuing to seek employment and that he has genuine chances of being engaged.

Uit dit oude arrest wordt een termijn van 6 maanden werkloosheid aangehouden. Verwerende partij had echter het verblijfsrecht dienen toe te staan en indien verzoeker zes maanden later nog geen tewerkstelling had, kon verwerende partij het verblijfsrecht beëindigen via de bijlage 21.

Hieruit volgt dat de beslissing in strijd is met artikel 21 en 45 par 1 en par. 2 van het verdrag met betrekking tot de werking van de Europese Unie en haar doelstellingen namelijk het bevorderen van het vrij verkeer en werknemers.

Artikel 21 stelt: Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en de voorwaarden die bij de verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Artikel 45 stelt:

- 1. Het verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij.*
- 2. Dit houdt de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit, tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden*

Inderdaad door een beslissing te nemen alvorens verzoeker zes maanden werkloos is gaat voorbij aan de doelstellingen van de Europese Unie zoals deze werden uitgelegd in het oude arrest van het hof van justitie van 26 feb 1991.

Het middel is gegrond.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet en de artikelen 50, §2 en 51, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit, gesteld dat verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd. Hierbij wordt concreet gemotiveerd waarom verzoeker noch kan worden beschouwd als een beschikker van voldoende bestaansmiddelen, noch als een werknemer/zelfstandige, noch als een werkzoekende. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

2.5. Artikel 50, §2, eerste lid, 1° tot en met 4° van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;

2° zelfstandige: een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer en een attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model dat werd vastgesteld door de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft en door de Minister die de zelfstandigen onder zijn bevoegdheid heeft;

3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet:

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;"

2.6. Verzoeker voert vooreerst aan dat hij – in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt voorgehouden – nooit de intentie heeft gehad om een verblijfsaanvraag in te dienen in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, doch wel in de hoedanigheid van werknemer. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder verzoekers situatie heeft beoordeeld zowel in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen als in de hoedanigheid van werknemer en werkzoekende. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek.

2.7. De bestreden beslissing heeft aldus verzoekers situatie getoetst aan de hand van drie hoedanigheden, met name de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen (1), de hoedanigheid van werknemer (2) en de hoedanigheid van werkzoekende (3). Het volstaat in deze dat verzoeker de motieven inzake één van voormelde hoedanigheden weerlegt, opdat de onwettigheid van de bestreden beslissing is aangetoond.

2.8. Wat betreft de eerste hoedanigheid, de beschikker van voldoende bestaansmiddelen, gaat verzoeker niet concreet in op de motieven die hierover in de bestreden beslissing worden vermeld. Verzoeker toont de incorrectheid van deze motieven dan ook niet aan, zodat deze overeind blijven.

2.9. Wat betreft de tweede hoedanigheid, de werknemer, stelt verzoeker dat hij kan aantonen dat hij wel degelijk voldeed aan de voorwaarden om te worden beschouwd als werknemer, waarbij hij erop wijst dat hij bij zijn verblijfsaanvraag een geldige arbeidsovereenkomst heeft overgemaakt. Verzoeker bevestigt echter zelf in zijn verzoekschrift dat deze tewerkstelling achterhaald is, omdat er een einde aan kwam eind 2017. De vestigingsvoorwaarden dienen niet alleen te worden vervuld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag maar ook op het moment dat de verwerende partij een beslissing treft. Verzoeker laat verder de andere motieven die in de bestreden beslissing figureren in verband met de hoedanigheid van werknemer onbesproken. Deze motieven in de bestreden beslissing blijven derhalve overeind. Waar verzoeker wel nog opwerpt dat er "*nog geen 6 maanden voorbij zijn te rekenen vanaf zijn laatste tewerkstelling*" en aldus lijkt aan te geven dat hij nog steeds diende te worden beschouwd als werknemer, wijst de Raad erop dat artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet in welke gevallen het statuut van werknemer behouden blijft. Dit veronderstelt in eerste instantie een verblijfsrecht als werknemer, wat verzoeker niet heeft gehad. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan zich in één van de in artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen te bevinden.

2.10. Wat betreft de derde hoedanigheid, de werkzoekende, stelt verzoeker dat hij thans in België dient te kunnen verblijven als werkzoekende. Zoals verzoeker terecht stelt, voorziet artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit dat een werkzoekende volgende documenten dient over te maken: een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of kopieën van sollicitatiebrieven (a) en het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld (b). De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat verzoeker in zijn verdere uiteenzetting zelf duidelijk te kennen geeft dat hij, naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag, geen enkele van de vereiste documenten heeft overgemaakt. Zo bevestigt verzoeker uitdrukkelijk in zijn verzoekschrift dat hij zich nog niet heeft ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. De loutere mededeling van verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij "*naarstig naar een nieuwe tewerkstelling*" zoekt, kan te dezen niet volstaan. Verder geeft hij zelf aan dat het – naar zijn oordeel – bewijs van een reële kans op tewerkstelling, met name de inschrijving bij het OCMW, slechts dateert van na de bestreden beslissing. Ook de toekenning van maatschappelijke integratie door het OCMW, dat hij als stuk 3 voegt bij zijn verzoekschrift dateert van na de bestreden beslissing. De Raad kan als annulatierechter niet besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing aan de hand van stukken waarover de verwerende partij niet beschikte toen ze deze trof (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Ten overvloede wijst de Raad erop dat het gevoegde stuk slechts handelt over de toekenning van een leefloon van 550,96 euro per maand, zodat op grond hiervan niet blijkt dat verzoeker de hulp van het OCMW inroept om aan een tewerkstelling te komen. De

Raad neemt verder louter akte van verzoekers uitleg over hoe zijn aanmelding bij het OCMW zal uitlopen op een tewerkstelling “in het kader van artikel 60 organieke OCMW-wet” en zijn overtuiging dat de hulp van het OCMW nuttiger is dan de hulp van de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Het staat verzoeker vrij om op basis van de stukken in dit verband een nieuwe vestigingsaanvraag in te dienen. De Raad concludeert derhalve dat verweerder terecht oordeelde dat geen concrete bewijzen werden voorgelegd dat verzoeker kan worden beschouwd als een werkzoekende. Dit motief vindt wel degelijk steun in het administratief dossier en is derhalve geen louter “blote bewering” zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt in zijn verzoekschrift.

2.11. Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest Antonissen van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 26 februari 1991, Antonissen, C-292/89) en betoogt dat verweerder op grond van voormeld arrest een termijn van zes maanden werkloosheid diende aan te houden, waarbij verzoeker gedurende deze periode een verblijfsrecht diende te worden toegestaan, wijst de Raad erop dat voormeld arrest niet kan worden geïnterpreteerd als zou elke EU-onderdaan ipso facto een verblijfsrecht van minstens zes maanden moeten worden toegekend. Het Hof van Justitie interpreteerde in de zaak Antonissen de beperkingen op het vrij verkeer van personen in de situatie van een werkzoekende en stelde hierin dat indien een Unieburger in een andere lidstaat werk is komen zoeken, hij – mits de mogelijkheid van beroep – gedwongen kan worden die lidstaat weer te verlaten, indien hij er na zes maanden geen werk heeft gevonden, tenzij de belanghebbende aantoont dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden. Dit recht om in een andere lidstaat te verblijven, zonder aldaar betaald of onbetaald werk te verrichten, is evenwel niet onvoorwaardelijk. Volgens artikel 21, lid 1 van het VWEU komt het recht op het grondgebied van de lidstaten te verblijven slechts aan iedere burger van de Unie toe onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij het Verdrag in de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld (zie in die zin arrest *Trojani*, reeds aangehaald, punten 31 en 32; arresten van 19 oktober 2004, *Zhu en Chen*, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 26, en 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 28). Een van die beperkingen en voorwaarden is blijkens artikel 7, lid 1, sub a en b, van de richtlijn 2004/38/EG dat de lidstaten van staatsburgers van een andere lidstaat, die aanspraak willen maken op het recht om meer dan drie maanden op hun grondgebied te verblijven, mogen vereisen dat zij ofwel een economische activiteit uitoefenen, ofwel werkzoekende zijn met een reële kans op tewerkstelling. Voor zij die geen economische activiteit uitoefenen, mogen de lidstaten eisen dat zij voor zichzelf en voor hun familieleden beschikken over een verzekering die de ziektekosten in de gastlidstaat volledig dekt, en over voldoende bestaansmiddelen beschikken om tijdens hun verblijf niet ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van die lidstaat (zie in die zin arrest van 23 februari 2010, *Teixeira*, C-480/08, Jurispr. blz. I-1107, punt 42).

2.12. Artikel 21 VWEU bepaalt op algemene wijze dat iedere burger van de Unie het recht heeft om vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven. Dit vindt in artikel 45 VWEU een specifieke uitdrukking met betrekking tot het vrije verkeer van werknemers. Er dient te worden aangenomen dat het vrij verkeer van werknemers zoals voorzien in artikel 45 VWEU zich kan uitstrekken tot werkzoekenden afkomstig uit een andere lidstaat, maar enkel zolang zij kunnen worden beschouwd als potentiële deelnemers aan de arbeidsmarkt (K. LENAERTS, P. VAN NUFFEL en R. BRAY (ed.), *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, p. 175, nr. 5-122). Met andere woorden, zolang blijkt dat zij nog steeds werk zoeken en een reële kans op tewerkstelling maken. Deze voorwaarden zijn vastgelegd in artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds uiteengezet, heeft verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag noch nadien en zelfs tot op heden geen enkel bewijs overmaakt dat hij actief naar werk zoekt, noch dat hij een reële kans op een tewerkstelling heeft en dus kan hij niet dienstig verwijzen naar het arrest Antonissen.

2.13. Door louter de artikelen 21 en 45 van het VWEU te citeren, toont verzoeker niet aan dat deze bepalingen zijn geschonden door de bestreden beslissing. De Raad benadrukt nogmaals dat uit het arrest Antonissen geenszins kan worden afgeleid als zouden de “doelstellingen van de Europese Unie” erin bestaan een werkzoekende, zonder enige voorwaarde of beperking, gedurende een periode van zes maanden in een lidstaat te laten verblijven. Dergelijk onvoorwaardelijk verblijfsrecht zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort is voor Unieburgers, is luidens artikel 6 van de richtlijn 2004/38/EG, beperkt tot een periode van maximaal drie maanden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA